

Květnový vzduch

(Dalibor Boubín, 2025)

Jakub

„Víš, že tě děsně miluju?“ vykoktal.

Začervenala se, pozvedla levé obočí a trochu koketně zavrtěla hlavou.

„A proč?“ špitla.

Na tuhle otázku už v duchu odpovídal milionkrát. Protože jsi krásná? Trochu tuctové. Protože voníš jako letní louka? To by nejspíš neocenila. Louka znamená hmyz a ona se všech těch nohatých a okřídlených breber bojí. Protože máš krásný hlas? Popravdě, když kvůli těm breberkám ječíš, je div, že nepraskají tabulky v oknech. Ale i tak jde o nejkrásnější zvuk, jaký kdy slyšel. Že se skvěle oblékáš? Jenže ona by se mu líbila v čemkoli. Takže co zbylo? Teoreticky ještě devět set devadesát devět tisíc devět set devadesát šest věcí. Ale teď si zaboha nedokázal vzpomenout na žádnou, kterou by si navíc troufal pronést nahlas.

Upírala na něj pomněnkové oči.

Cítil, jak mu pot lepší tričko k tělu. Jedna kapka mu právě vklouzla i do oka. Kromě zamrkání se na nic dalšího nezmohl. Už už sahal do kapsy pro kapesník, když se zarazil. Šlo o opravdu obrovský a sepraný kus hadru. Máma mu tyhle relikvie cpala kamkoli. Do všech těch starých a nemožně vypadajících věcí z minulého století, ve kterých musel od útlého dětství strpět posměch spolužáků a opovržlivé pohledy spolužaček.

Teď tu stál, Andreu před sebou, a mlčel. Potil se. Jazyk ztuhlý. Co ho to napadlo takhle to na ni vyhrknout? Kde vůbec posbíral tolik drzosti, aby na ni promluvil?

Dívka čekala. Hádal, že o moc déle nevydrží. Což se vzápětí potvrdilo. Zavadila pohledem o jeho pomačkanou tvář. Vůbec jí ten zážitek nezáviděl. Jedno oko křečovitě zavřené, protože ho v něm pátil pot. Vlasy trčící na všechny strany a zároveň přilepené k promáčené lebce. Musel na něj být pohled, po kterém ji budou několik příštích dnů pronásledovat noční můry.

Nebýt tak vystresovaný možná by v jejích očích zahlédl nějaký náznak sympatie. Snad i hřejivý úsměv. Jenže jediné, co vnímal, byl děs. Instinkty mu hlásily, že je jen nicotný skrček, který nestojí nikomu ani za pohled, natož za nějaký soucit. A o lásce je nejspíš úplně zbytečné mluvit.

Děvče už začínalo být netrpělivé. Zadívalo se mu do jediného otevřeného oka. I to se už ale začínalo plnit solí. Za chvíli oslepne úplně. Dívka pokrčila rameny, což on už přes rozmlžený závoj skoro nevnímal, a otočila se k odchodu.

„Protože seš nejúžasnější, nejkrásnější, skvěle voníš a tak vůbec!“ vykřikl za vzdalující se siluetou.

Jenže ve skutečnosti mu ze rtů vyšlo jen zachroptění, na které ona zareagovala způsobem, který ve svých snových představách téhle situace neviděl ani jednou. Stále zády k němu zvedla pravou dlaň k rameni a pak pomalu, do rytmu chůze a vlnících se boků, natáhla ještě prostřední prst.

Skoro se mu ulevilo. Ponížení, mé druhé jméno.

Andrea

Jakže se ten kluk jmenuje? Honza? Matěj? Ne, nějak jinak. Jakub. Jasně, Kuba.

Viděla už ho někdy před tím? Podle všeho je to její spolužák. Takže ho určitě musela už párkrát potkat. Jen si ho prostě až do dneška nevšimla.

Přitom začal tak zajímavě.

„Víš, že tě děsně miluju?“

Vážně? On se fakticky zeptal. Znělo to spíš jako žádost o svolení. Jako by zjišťoval: „Smím tě milovat?“

Roztomilé. Obvykle jí kluci zírali hlavně pod bradu. Tenhle se jí pokoušel koukat do očí, až na to, že ty jeho se z nějakého důvodu pořád přivíraly. Těžko říct, co vlastně viděl.

Jenže pak tam jen tak stál, divně mrkal a nic dalšího z něj už nevypadlo. Škoda. Mohlo jít o příjemnou změnu. Ráda by si počkala na pokračování, ale už musela běžet.

Zpoza rohu se vynořil Tony.

„Andy, brandy,“ zavolal na ni.

Jasně, tenhle starý vtip. Zvedla pravou ruku a vztyčeným prostředníčkem mu ukázala, co si může. Ten pitomec se jen zasmál.

Zkusila ho obejít, ale zastoupil jí cestu a chytil ji kolem pasu.

„Seš sládká, když seš drsná,“ zachechtal se tím svým povýšeným zahýkáním.

Byl to osel. Ale měl pěkný zadek, to se mu nedalo upřít. Každá holka by dala ruku za to, aby ji s ním ty ostatní viděly. Jen ona ne. Čím zarputileji ho odmítala, tím dotěrněji se choval.

Zkusila se mu vysmeknout. Marně. Najednou měl ruce všude. Hlavně, ať to u nich skončí.

„Jestli nechceš, abych tě poblila, tak už nic dalšího nezkoušej,“ varovala ho.

Zase zahýkal. Dávno porušil její intimní zónu. Teď se jí chystal kontaminovat i kůži.

„Je tu nějaký problém?“ ozval se za ní mužský hlas.

Tony doslova odskočil.

„Ne, pane profesore,“ zakoktal ten osel, „Jen tu nacvičujeme na divadelní představení.“

Šedé oči pod černým obočím a stejně zbarvenými nakrátko střiženými vlasy našly ty její. Tak co, je tu nějaký problém?

Ty se mě můžeš dotýkat, kde chceš a kdy chceš, zasnila se.

„Andreo?“ Znovu ten tichý hlas.

„Ano,“ odpověděla omámeně.

„Ano, je tu problém, nebo ano, není tu problém?“ zasmál se.

„Ano,“ zopakovala.

„Mám dojem, Antoníne,“ obrátil němčinář Martin pozornost jinam, „že už byste měl být na hodině, nemyslíte?“

„Jistě, pane profesore,“ zakoktal Tony. „Už padám.“

Vrhl přes kantorovo rameno poslední vilný pohled. Ještě si neodpustil vulgární gesto adresované kantorovým širokým zádům a zmizel ve třídě.

Míša

Sledovala, jak Tony laškuje s Andreou. Neměla by to být ona, po kom bude tenhle hezoun pokukovat?

Míšu lidé většinou přehlíželi. Většinou jí neviditelnost vyhovovala. Když ale zrovna Tonda vypadá k nakousnutí! Ach jo.

Cítila, jak jí tváře rudnou už jen při představě, co by bylo, kdyby... Kdyby co?

Jenže tušila, že v tom jejím vybledlém hnědém oblečení po ségře nevypadá zrovna moderně. Na Andreiny obtažené džíny a vypasované tričko mohla jen se závistí koukat. Sakra, mít Tonda alespoň na chvíli pro sebe. Dotýkat se ho. Být jím obtěžována. A pak, jako vždy, zažít ten luxus odmítnutí. Ale i to bylo něco. NĚCO. Žila by. Dýchala by. Ne se jen dusila a krčila v koutě.

„Seš úplně blbá,“ ocenila se. Načež si uvědomila svůj hlavní rozpor. Jak chceš, aby tě brali ostatní, když pohrdáš sama sebou?

Přitom támhleta holka pozornost jejího idolu doslova a do písmene odmítá. Možná se jí dokonce hnusí. Nepochopitelné.

„Tak co, jezinko!“ Jo, na tebe jsem čekala.

„Drž hubu, pitomče!“ odsekla a na mluvčího se ani neotočila.

Jirka ji popichoval pořád. Kdykoli a kdekoli. Už od školky. Trapnýýý.

„Ale? Potíže v ráji?“

„Drž klapačku,“ zavrčela.

Chtěla se rozčílit. Jenže místo vzteku přišly slzy. Polkla.

„Co kdybys mě nechal v klidu umřít?“ zašeptala.

„Nevzdávej to,“ poslal jí vzdušný polibek. „Tam venku na tebe někdo čeká. Vážně.“

Jitka

„Proč se jí konečně nesvěříš, brácha?“ strčila Jitka do Jirky loktem.

„Hlavně že ty ses už vyjádřila, Jiťule škatule,“ ušklíblo se její dvojče.

Společně sledovali Míšina záda zhroucená v první lavici.

„Co je tobě po tom?“

„Nic. Jen mě nebaví koukat, jak furt slintáš. A hele, tady ho máme. Kubo! Tak Kubo!“

Jakub upustil batoh vedle lavice a dělal, že ve třídě vůbec není.

„Sakra, Kubo,“ hodil po něm Jirka papírovou koulí. „Víš, že tě tady ségra miluje?“

Jakub konečně zvedl oči: „Co, cože?“

„Seš kretén,“ praštila Jitka bratra učebnicí přes hlavu. „Nevšímej si ho, blba,“ utrousila Kubovým směrem.

Do učebny vstoupil němčinář Martin. Než zahájil hodinu, otevřel okno. Do třídy vnikl svěží květnový vzduch. Včera byl první máj. Kdyby se Mácha rozhlédl po třídě, dmul by se pýchou.